

Barracuda

André Speleman, een magazijnier op rust, stapte de bank binnen. Hij wou een overschrijving laten uitvoeren en tegelijk zijn uittreksels opvragen. De bediende achter het veiligheidsglas herkende de klant.

‘Dag, meneer Speleman, wat kan ik voor u doen, vandaag?’

André tuurde naar het naamplaatje op haar witte blouse. De naam van het meisje kon hij maar niet onthouden.

‘Dag Eveline, ik heb een overschrijving.’

Speleman schoof het formulier door de gleuf. De bankbediende controleerde of alles correct ingevuld was en keek op.

‘Alles in orde. Maar u kunt de overschrijvingen ook direct in de bus gooien. Dat bespaart tijd.’

Speleman wist van de speciale bus maar had geen vertrouwen in het systeem. Hij knikte beleefd.

‘Nog iets, meneer Speleman?’

‘Mijn uittreksels graag.’

Eveline stond op en opende een schuifdeur. Uit de bakken met uittreksels viste ze die van haar klant. Het leek alsof ze blindelings de documenten kon vinden.

‘Hebt u nog nooit gedacht aan homebanking, meneer Speleman? Dan kunt u thuis alle verrichtingen doen vanachter uw pc.’

Het was de opdracht om de klanten te verleiden. De bank moest besparen na de recente financiële crisis en homebanking was er een van de recepten.

‘Ik heb geen computer, helaas.’

Eveline keek verwonderd.

‘Geen computer? Ja, dan wordt het moeilijk.’

Eveline catalogeerde de klant meteen bij een vroege soort Neanderthalers. Ze bleef breed glimlachen.

‘Neem een blaadje, meneer Speleman.’

Ze wees naar een houder naast het loket.

‘De bank organiseert een wedstrijd. Er is een reis te winnen naar de Malediven, je weet wel, het tropisch paradijs.’

Speleman deed nooit mee aan wedstrijden. Hij had zelfs nooit een lottoformulier gekocht. Maar uit aangeboren beleefdheid nam hij een exemplaar uit het stapeltje. Hij vouwde het dubbel en stak het in zijn zak, samen met het bundeltje uittreksels.

Eenmaal thuis controleerde André nauwgezet zijn uittreksels. Niet dat hij geen vertrouwen had in de bank maar zijn ervaring met openbare diensten had hem wantrouwig gemaakt. De grootste aanvaring was geweest met het ministerie van financiën, dienst pensioenen. Bij de berekening van het

pensioenbedrag had men vergeten een jaar in rekening te brengen. Een fout die Speleman bijna vijftig euro in de maand zou kosten. Het over en weer geschrijf duurde vier maanden. De fout lag bij het bedrijf dat in opdracht van het ministerie de berekeningen uitvoerde. Het maakte het allemaal niet eenvoudiger. Maar deze burger haalde uiteindelijk zijn gelijk. Het slechte nieuws was dat hij aan het incident nachtmerries had overgehouden.

Nadat Speleman de uittreksels in een map had opgeborgen, viel zijn oog op het deelnemingsformulier dat hij achteloos op de keukentafel had achtergelaten. Normaal zou het bij het oud papier terechtgekomen zijn maar iets op de folder trok zijn aandacht. De deelnemer moest drie vragen beantwoorden. De eerste en tweede vraag waren gemakkelijk. De bank vroeg naar de interesten op de spaarrekening en de termijrekening op één jaar. Speleman wist de antwoorden want in de krant stond bijna dagelijks paginagrote reclame voor hun nieuwe bankproducten. Het was de derde vraag die hem intrigeerde. Er werd aan de deelnemer gevraagd hoeveel juiste antwoorden ze zou ontvangen. Een klassieke schiftingsvraag bij wedstrijden van die aard. Speleman besloot in een opwelling het spelletje voor één keer mee te spelen. Tenslotte had hij niets te verliezen.

De oud-magazijnier begon te rekenen. Hij had recent gelezen dat bij zijn bank het aantal klanten dat aan online banking deed het miljoen had overschreden. Speleman leidde daaruit af dat de bank ongeveer drie miljoen klanten kon tellen. Eén op drie die vandaag met de pc bankierde, leek hem een aanvaardbaar cijfer. Van het resterende één miljoen, zo redeneerde hij, zou een derde de vragenlijst invullen. Speleman trachtte in de huid te kruipen van de gemiddelde klant. Van alle deelnemers zou om een of andere reden twintig procent afhaken. Dat kwam neer op een kwart miljoen ingediende formulieren. Dat leek hem een astronomisch aantal. Maar waar zat de fout in de redenering?

Speleman aarzelde. Hij besloot het formulier toch maar niet bij het afval te gooien maar legde het in de lade waar hij zijn bonnetjes en zegeltjes voor de supermarkt bewaarde. De volgende dag was hij het vergeten.

Enkele dagen later stak de driemaandelijke brochure van de bank bij de post. Op de eerste pagina werd uitvoerig over de wedstrijd bericht en verwezen naar het deelnemingsformulier op bladzijde zes. Bij Speleman ging een lichtje branden. Alle klanten van de bank hadden nu kennis kunnen nemen van de wedstrijd. Hij herhaalde de berekening van enkele dagen terug. Het cijfer leek hem nu iets meer aanvaardbaar maar nog altijd aan de hoge kant. De meeste klanten gooiden wellicht de brochure stante pede in de vuilbak. Hoewel, de Vlamingen zijn verwoedde gokkers. Hij bracht, na even nadenken, dertig procent in mindering. Het getal op de display van zijn

rekenmachientje las 186666. Speleman haalde zijn deelnemingsformulier uit de lade en vulde het cijfer in de vakjes. Bij het laatste cijfer bedacht hij zich en veranderde de zes in een vijf. André Speleman was tevreden over zijn logische aanpak. De wedstrijd liep af over twee maand. Tijd genoeg om het formulier in de bank af te geven. Hij stak het, in vier gevouwen, in zijn portefeuille.

Op twee augustus om tien uur in de morgen werd André Speleman opgebeld door zijn lokale bankdirecteur.

‘Hallo, Speleman.’

‘Dag meneer Speleman. U spreekt met Frank Vandevijvere. Ik ben de directeur van uw lokale bank. Stoor ik?’

‘Nee, helemaal niet. Is er iets mis met mijn rekening?’

‘Helemaal niet, meneer Speleman. Integendeel zelfs.’

‘Waarover gaat het dan?’

‘Het is moeilijk om het over de telefoon uit te leggen. Maar geloof me, u zult aangenaam verrast zijn.’

‘Goed dan. Ik kan vandaag nog even langskomen.’

‘Uitstekend. Laat ons zeggen om drie uur deze namiddag?’

‘Ik zal er zijn.’

‘Uitstekend. Dat is dan afgesproken. Tot dan.’

Speleman legde de hoorn neer. Aangenaam verrast? Een directeur die persoonlijk belt? En niet die trut van een Wendy, zijn zogezegd persoonlijke adviseur die hem een paar keer per jaar een interessante belegging trachtte aan te smeren. Ze wisten toch dat hij een defensief profiel had en alleen in veilige producten wou stappen. Hij schudde het hoofd. We zien wel, dacht Speleman. Ze moesten geen hoge verwachtingen koesteren.

Speleman stond te drentelen aan de ingang van de bank. Hij keek op zijn horloge. Twee voor drie. Als hij één goede eigenschap had dan was het wel stiptheid. Een Chinese deugd had hij ooit ergens gelezen. Heel eigenaardig voor mensen uit China. Of waren het eerder de Japanners die zich stipt aan de afspraken hielden?

André Speleman had de wedstrijd gewonnen. Hij was het hele gedoe al vergeten maar toen de bankdirecteur hem persoonlijk in zijn bureel ontving, begon het te dagen. Speleman nam de uitgebreide felicitaties in ontvangst. Hij moest met de directeur op de foto bij het overhandigen van de prijs.

‘Voor onze brochure,’ had de directeur uitgelegd.

Speleman stond er wat onwennig bij. Hij hield er niet van om in de belangstelling te staan.

‘Hoe is het überhaupt mogelijk om het cijfer te raden op één na,’ vroeg de directeur achteraf.

‘Aha, dat ga ik nu eens niet aan uw neus hangen, meneer de directeur. Ik heb zo mijn eigen systeem,’ antwoordde Speleman geheimzinnig.

Dat liet de man op zijn honger.

‘Ik heb nog een vraagje. Het is een reis voor twee personen en ik ben vrijgezel,’ bekende de onwennige winnaar.

‘Dat is toch geen probleem, meneer Speleman. U kunt dat gerust regelen met het reisbureau. U kunt tienduizend euro besteden naar goeddunken. Maar u moet wel op reis gaan. Dat is duidelijk gestipuleerd in de regels van de wedstrijd. We hebben een contract afgesloten met het reisbureau Spillemakers. Die zorgen voor de verdere afhandeling.

Speleman was bepaald geen reiziger. Hij had trouwens nog nooit in een vliegtuig gezeten. De zee en de Ardennen, dat waren zijn enige vakantiebestemmingen. En een keer naar Walcheren, waar hij enkele mooie herinneringen had aan over gehouden. De reis was voorzien voor oktober of november. Zo kon hij nog wennen even aan het idee om naar de andere kant van de wereld te vliegen.

De man van het reisbureau heette Mark, zo stond op zijn badge. De man was de vriendelijkheid zelf en ja, hij wist alles over de reis. Hij had het contract toegezonden gekregen vanuit Brussel en had de opdracht de gelukkige winnaar met raad en daad bijstaan.

‘Ik kan maar alleen gaan,’ zei Speleman alsof hij iets fouts moest bekennen.

‘Alleen? Heb je niemand die je kunt meenemen? Een vriend of een kennis? Alleen is toch maar alleen.’

‘Is dat een probleem?’

‘Nee, nee, helemaal niet. De reis is bedoeld voor twee personen maar daar kunnen we een mouw aan passen.’

‘Hoe dan,’ vroeg Speleman.

Hij was al direct op zijn hoede. Deze situatie gaf deze brave meneer de kans om hem in het oitje te nemen. Mark van het reisbureau dacht op zijn beurt na. Hier zaten een paar mogelijkheden in die wat denkwerk vereisten.

‘Meneer Speleman, we kunnen, ik stel maar iets voor, een zetel in eerste klasse reserveren en de luxe ondergaan om als VIP te reizen. Dat scheelt een pak in de prijs van het ticket en je neemt uiteraard een lijnvlucht. Voor de rest kunnen we het bedrag van het zakgeld substantieel verhogen. De reis is all-in maar er zijn altijd extra activiteiten voorzien in die tropische resorts.’

De reisagent keek op het reisplan.

‘Je vliegt met British Airways, niet te versmaden. Ik wou dat ik in uw plaats was.’

Het ging zo een tijdje door. Toen Speleman het reisbureau verliet had hij een dubbel gevoel. Hij was aan de ene kant gerust gesteld door de verzekering tegen elk mogelijk onheil. De organisatie leek hem ook in orde. Tenslotte moest het reisbureau verantwoording afleggen tegenover de bank en improvisatie was niet aan de orde. Aan de keerzijde was er de omvang van het avontuur aan de andere kant van de planeet. De wuivende palmen, de helwitte stranden en de bikinimeisjes in de

reclamefilmpjes hadden op het einde de doorslag gegeven.

In de volgende weken kocht Speleman een boek over de Malediven, twee zwembroeken en een strohoed tegen de zon. De shorts liet hij links liggen wegens te belachelijk. Zijn behaarde kuiten waren daar niet geschikt voor. Zijn vertrouwde apotheker verschaftte uitgebreide informatie over de nodige medicatie en zonnecrèmes met bijhorende nummers. Hij liet zich in de Fnac een dure digitale camera aansmeren en besteedde een dag om de ingewikkelde handleiding onder de knie te krijgen. Het geheugenplaatje kon hij in zijn tv steken om de foto's te bekijken. Het maakte hem euforisch. Toen hij opnieuw in de stad was, bekeek hij de rij uitgestalde laptops in dezelfde winkel. Maar deze stap leek nog wat te groot, zeker nadat een ijverige verkoper hem overstelpte met een jargon dat uit Star Trek leek te komen. De verkoper, een jongeman met oosterse trekken, keek ontgoocheld toen Speleman hem zei dat hij nog eens moest nadenken. De introductie in de wereld van de electronica kon best wat rustiger.

‘Fotootjes?’

De bediende achter het loket van het gemeentehuis keek Speleman vragend aan.

‘Ja, als u een reispas wilt, moet ik twee pasfoto's hebben. Wist u dat niet?’

‘Twee pasfoto's? Nee, dat wist ik niet.’

‘Tja, dan kan ik u niet verder helpen. Komt u maar terug als u de fotootjes hebt. Dag meneer.’

De dame keek opzij naar de volgende klant in de rij. Ze was niet onder de indruk van zoveel onwetendheid. Die ouwe gasten leefden nog in de vorige eeuw. Ze kon er hele verhalen over vertellen. Speleman droop af, een beetje beschaamd. Hij wandelde naar de dichtstbijzijnde fotowinkel. Die was gesloten wegens jaarlijks verlof.

Op twee november, een zondag, stond Speleman met koffer en handbagage op de stoep voor zijn huis. Hij rilde van de kou in de kille morgenlucht. Het was kwart voor tien, vijftien minuten voor het afgesproken uur. Het reisbureau zou voor vervoer zorgen naar de luchthaven. Speleman had onrustig geslapen en was zo zenuwachtig als een papa die op een bevalling wacht. Hij had tien keer zijn documenten nagekeken, zijn euro's en dollars geteld en herteld, vijf keer zijn koffer doorzocht op zoek naar een onbestaande vergetelheid.

Om vijf minuten over tien begon Speleman te zweten. Het vervoer naar de luchthaven was nog altijd niet opgedaagd. Nog vijf minuten later sleurde hij zijn bagage opnieuw in het huis. Nu licht in paniek belde hij het nummer van zijn reisagent. Blijkbaar liet de dienstverlening op een zondagse november wat te wensen over want hij kreeg geen niemand aan de lijn. Toen de beltoon overging in de voice mail, gooide Speleman de hoorn in

afgrijzen neer. Hij sloot zijn ogen en vulde zijn longen met volumineuze hoeveelheden lucht. Wat nu?

Een taxi was het enige alternatief want Speleman had recent zijn auto verkocht. Hij haalde de gele gids te voorschijn en zocht een nummer van een taxibedrijf. Zijn oor begon te gloeien toen hij de bezetton hoorde. Bij de tweede poging kreeg hij een slaperige man aan de lijn.

Speleman smeekte op een taxi naar Zaventem.

‘Zaventem. U moet wel op voorhand betalen. Een rit naar de luchthaven valt buiten onze zone.’

‘Geen probleem,’ wist Speleman uit te brengen. Zijn stem leek op die van iemand die op de elektrische stoel ingesnoerd zat en naar zijn laatste woorden wordt gevraagd.

‘Maar er is haast bij, ik ben al over tijd.’

‘Een kwartiertje op zijn hoogst. Wat is het adres?’

‘Honderdvijftig euro voorschot’, zei de allochtone bestuurder toen hij zijn raam opendraaide. Het was een jongeman die niemand met zijn dochter zou zien thuiskomen. Speleman graaide in zijn portefeuille en haalde er drie biljetten van vijftig euro uit. De chauffeur graaide het geld uit zijn handen wees naar de achterbank.

‘Gooi de bagage maar achterin, het slot van de kofferruimte is defect.’

De jongeman in jeans en een wit hemd met iets te veel openstaande knoopjes maakte geen aanstalten om de klant een handje toe steken. Hij sprak een dialect van de streek rond Aalst.

‘Er is haast bij. Ik moet een vliegtuig halen. Duw eens op het gaspedaal. Er is een extra fooi als ik het haal.’

Speleman hanteerde een taaltje dat alleen in de cinema werd gebruikt. Hij nam plaats in de wat doorgezakte zetel en deed zijn gordel aan. Het was een exemplaar dat met zekerheid niet door de keuring zou geraken. Maar het was niet het moment om vervelend te doen. De rit verliep in een kakofonie waar de oren van de passagier tureluur van werden. De chauffeur praatte de hele rit door in zijn ingebouwde gsm. In het Arabisch dat niet helemaal geschikt leek voor gsm verkeer. Maar de man reed snel en handig. Het verkeer op zondagmorgen was dan ook niet te vergelijken met de drukte op een weekdag.

‘Werkt uw meter niet? Ik zie niets bewegen.’

Speleman voelde wat extra ongerustheid.

‘Kaputt’, zei de allochtoon en hij sloeg met de vuist op het toestel. De passagier besloot niet aan te dringen.

De rit duurde veertig minuten. Bij Mechelen-Noord verloren ze twintig minuten door een verkeersongeval. Speleman zat zich op te winden en snakte naar een vorm van verdoving. De allochtoon hield niet op met kletsen. Dertig minuten later hield de taxi halt op de plaats voorzien voor vertrekkende passagiers.

‘De chauffeur klikte met zijn tong en begon aan een complexe berekening.

‘Nog honderd euro, euh, zonder fooi dan,’ kondigde hij aan met een uitgestreken gezicht.

Speleman die beseftte dat hij volledig overgeleverd was aan de grillen van de schurk, gaf hem de twee briefjes van vijftig.

‘Foi?’ drong de man aan.

De weerloze klant haalde vijftig euro uit zijn borstzakje. Een biljet dat voor onvoorziene omstandigheden moest voorbehouden worden.

‘Merci m’sieur en nog een goede reis. De Marokkaan lachte zijn twee rijen witte tanden bloot.

Hij hielp zijn passagier met de bagage en wees hem de weg naar de check-in. Het hemd van Speleman plakte aan zijn rug. Zijn polsslag bereikte het niveau van een sprinter in een kermiskoers.

Het meisje aan de stand van Thomas Cook was ver van geamuseerd. Ze kwam van achter haar stand toen ze de radeloze, wild om zich heen kijkende Speleman ontwaarde.

‘Meneer Speleman?’

Deze kon alleen maar knikken.

‘We moeten rennen meneer. De check-in sluit over een paar minuten.’

Ze zwaaide met de tickets en vertikte het de radeloze klant met de bagage te helpen. De bediende aan de check-in stond op het punt van op te stappen. Maar het meisje van de touroperator wist van wanten. De status van eerste klasse passagier hielp een stuk. Speleman kreeg twee instapkaarten. Hij geraakte zonder problemen voorbij de douane- en politiecontrole hoewel de politiemans de zwetende passagier met bijzondere aandacht bekeek.

Speleman kwam hijgend en puffend aan de poort 12. Hij was de laatste om in te checken. De wachtzaal was leeggelopen en de airhostess stond ostentatief op haar lessenaartje te tokkelen.

‘Neem me niet kwalijk, ik had nogal wat tegenslag om hier te geraken.’

De vrouw in haar keurig uniform van British Airways trok haar lippen in een plooi die voor een glimlach moest doorgaan.

‘Iemand moet de laatste zijn, meneer. U hebt het nog juist gehaald.’

Ze greep naar haar telefoon, waarschijnlijk om de piloot te melden dat de passagier op haar lijstje was opgedaagd.

De BA393 vlucht naar Heathrow vertrok twee minuten te laat, een bijdrage van André Speleman aan de statistieken van de maatschappij. Op het moment dat hij op zetel A13 plaatsnam, beseftte hij dat vlieg angst had. Hij kreeg een claustrofobisch gevoel. Zijn medepassagiers waren zakenmensen die zich op hun financiële krant hadden gestort. Van die kant was geen heil te verwachten. Speleman luisterde intens naar de

veiligheidsvoorschriften van de airhostess. De overige passagiers leken niet in het minst geïnteresseerd in de instructies. Speleman keek omhoog naar de plaats waar het zuurstofmasker naar beneden zo komen en tastte naar zijn zwemvest onder zijn stoel. Hij bestudeerde het geplastificeerde mapje uit het rekje voor hem om de dichtstbijzijnde nooduitgang te vinden.

Speleman spiegelde zich aan de rust en kalmte van zijn medepassagiers die alles normaal schenen te vinden. Hij ademde diep in toen het vliegtuig werd achteruit gereden en zich op de tarmac de motoren deed proefdraaien. Maar toen het toestel versnelde, voelde zijn mond als schuurpapier. Hij omklemde de leuning van zijn zetel zo hard dat zijn knokkels wit uitsloegen. Zijn maag zat zowat in zijn keel.

Toen Speleman zijn ogen opendeed en door het raampje keek, had hij de indruk dat het vliegtuig stil hing en elk moment naar beneden kon duiken. Hij kreeg een raar gevoel in zijn oren en probeerde te slikken maar het beetje speeksel dat zijn klieren konden produceren, was nauwelijks genoeg om zijn tong te bevochtigen. De man naast hem was heel de tijd rustig blijven doorlezen in de 'Financial Times' alsof het allemaal een banale gebeurtenis betrof. Toen het vliegtuig de hoogte en kruissnelheid had bereikt, werd alles vredig. Speleman herademde. Het leek alsof hij in een bus reed. De hostess kwam langs met een karretje met drankjes. Zijn buurman bestelde een gin-tonic en Speleman zei gemakshalve: 'the same for me, please.' Iets anders durfde hij niet bestellen. Hij zag hoe zijn medepassagier op het klaptafeltje zijn drankjes mengde in een plastic bekertje met ijs. Speleman deed hetzelfde. Het drankje bracht soelaas. Hij haalde opgelucht adem. Het ergste was voorbij. Hij liet de snack aan zich voorbijgaan. Het glossy magazine uit het rekje kon zijn aandacht niet vasthouden. Speleman had het te druk met het luisteren naar abnormale geluiden die op motorproblemen konden wijzen.

Het overstappen in Londen verliep vlekkeloos. Speleman moest twee uur wachten en hij bracht de tijd door met wat rondlopen en lezen. Het zweet was opgedroogd en in de 'restroom' kon hij zich wat verfrissen. De tien pond die hij thuis bij de bank had gekocht voor een eventueel noodgeval besteedde hij aan twee cola's en een sandwich.

Speleman had een toegangskaartje gekregen voor de Concorde Room, een elitaire lounge voor passagiers van BA. De gratis hapjes en drankjes deden de perikelen van de vorige uren vergeten. Hij genoot van de decadente luxe, voorbehouden aan de rijken der aarde.

De turbulentie begon na vier uur vlucht boven het binnenland van Turkije. De 'fasten seatbelts' lampjes floepten aan.

Speleman die zowaar was ingedommeld, schoot wakker. Hij gespte zijn gordel om wachtte ongerust op wat komen ging. De atmosferische storing strekte zich over een gebied van duizenden vierkante kilometer. Het getril en gedaver bleven maar aanhouden. Het aantal luchtzakken was niet te tellen. Speleman vocht tegen een opkomende misselijkheid. Na drie uur gaf hij de strijd op. Hij deponeerde zijn kreeft met pasta in het kotszakje. Gelukkig was de eerste klasse weinig bezet en Speleman had in discretie zijn maaltijd kunnen teruggeven. Hij was beschaamd toen hij het zakje met braaksel aan de airhostess overhandigde. Ze nam het aan met twee vingers en bracht het weg met uitgestrekte arm.

Toen de Boeing op Mali, de hoofdstad van de Malediven, landde, was Speleman een wrak. Toen hij de trappen naar de tarmac afdaalde, sloeg de warmte in zijn gezicht. Zijn hoofd barstte van de hoofdpijn en zijn maag lag nog altijd in een knoop. Speleman had alweer dorst. Toen hij een kwartiertje later zijn bagage van de band nam, voelde hij zich ietsje beter. Zeker toen hij aan de balie van zijn reisagent een instapkaart kreeg voor de korte vlucht naar zijn eindbestemming. Speleman kocht een flesje water in de bar en betaalde voor de eerste keer in zijn leven met dollars. Hij nam plaats in de wachtruimte op een ongemakkelijke houten zetel en staarde naar buiten. Drie watervliegtuigjes in felle rode kleuren dobberden op het water. 'Maldivian Air Taxi' was in grote letters op de romp geschilderd. Speleman zuchtte in berusting. Hij wou dat hij nooit aan het avontuur begonnen was.

In het kleine luchthavengebouw was de elektronica nog niet ingeburgerd. Speleman zag geen schermen die vluchten aankondigden en op zijn ticket vond hij geen enkele aanwijzing. Welk van de drie vliegtuigjes moest hij nemen? Hij haalde een papiertje uit zijn zak waarop hij de naam van het ressort met de moeilijke naam had neergeschreven: Mogasishu. Speleman geraakte lichtjes in paniek. Stel je voor dat hij in het verkeerde toestel terecht kwam! Hij stond recht. Een zongebruinde persoon die er uitzag als een piloot kwam zijn richting gewandeld. Speleman zwaaide met zijn instapkaart.

'Please sir? What plane?'

De man bekeek de kaart.

'Yes, yes.'

Hij wees naar buiten en liep verder. Speleman bleef bedremmeld achter.

Het probleem loste zichzelf op. Zijn medepassagiers hadden op een op andere manier een signaal gekregen, namen hun bagage en liepen richting uitgang. Speleman die niet van plan was in dit gat achter te blijven, volgde hoopvol. Op de pier las een bediende van de taximaatschappij las de labels en sorteerde de bagage. De koffer van Speleman dropte hij aan gate vijf. Een

paar minuten later mocht hij, samen met vier ander koppels, instappen.

In het watervliegtuigje met een twintigtal nauwe zitjes kreeg Speleman het al benauwd nog voor het opgestegen was. Er was geen deur die de cockpit afsloot en hij kon al de bewegingen van de piloten volgen. Gelukkig waren ze met twee. De piloten, jonge kaukasische mannen met Rayban zonnebrillen, begonnen aan hun checklist. Zijn medepassagiers vonden het blijkbaar allemaal geweldig en schoten het ene plaatje na het andere. Speleman was te murw om zijn camera boven te halen. Hij dacht aan een bed, rust en stilte.

Het tweemotorige watervliegtuigje werd van de pier afgeduwd. Het toestel begon te vibreren toen de motoren kerosen begonnen te slurpen. Het lawaai tijdens het opstijgen was oorverdovend. Toen vliegtuigje wild op de golven huppelde, zag Speleman hoe de piloten, gezamenlijk het gashendel langzaam naar voor trokken. Was de tweede piloot een leerling of vertrouwden ze elkaar niet? Hij vond het maar een vreemde bedoening. De fijne mechaniekjes in Spelemans oren trilden in chaos terwijl de cabine zich met stinkende uitlaatgassen vulde. Toen waren ze in de lucht. Zijn medereizigers hingen aan de raampjes en slaakten kreetjes van opwindning toen ze de atollen onder zich zagen voorbijkomen. Speleman keek strak voor zich heen en sloot zijn geest af van de buitenwereld.

De piloot riep iets onverstaanbaars. Het watervliegtuig begon te dalen en landde na een lange bocht aan een houten pier. Eén enkel koppel verliet het toestel. Hun bagage die achterin het toestel was gestapeld werd in een bootje gelagen door iemand van de maatschappij die blijkbaar was meegevoerd. De koffer van Speleman bleef onaangeroerd. Het vliegtuig steeg opnieuw op, op weg naar de volgende halte. Na de derde landing bleef Speleman alleen over samen met een koppel van middelbare leeftijd. De echtgenoot maakte ontelbare foto's met een indrukwekkende camera.

De Maldivian air taxi meerde aan bij de pier. De steward laadde de laatste stukken bagage in een rubberboot die het vliegtuig had opgewacht en hielp de drie gasten overstappen. Aan het eind van de pier lag het ressort adembenemend te schitteren in de zon. De vrouw slaakte kreetjes van opwindning. Het koppel was Brits of Amerikaans, dat kon Speleman niet uitmaken met zijn beperkte taalkennis. Wat hij wel wist was hoe zombie zich voelde.

De bruine mannetjes in lokale klederdracht wezen naar de schoenen toen het bootje op het strand werd gevaren. Er moest door een strookje water gewaad worden om het strand te bereiken. Iedereen deed wat hem gevraagd werd. Speleman trok schoenen en kousen uit en stroopte zijn broekspijpen op. De

inboorlingen waren blootsvoets en hielpen de nieuwe gasten in het water dat aangenaam warm aanvoelde. Speleman was als laatste aan de beurt. Het bukken had hem wat duizelig gemaakt. Toen de behulpzame ressortbediende zijn hand losliet, begon het zwart te worden voor Spelemans ogen. Zijn voeten zakten tien centimeter in het zand. Bij de eerste stap ging het verkeerd. Hij struikelde en viel achterover in het water. Hij kreeg een gulp zout zeewater binnen en spartelde als een vis op het droge om recht te komen. Zonder hulp was hij verdronken in twintig centimeter hoog water. De begeleiders stonden er bedremmeld bij. Het was de eerste keer dat een gast in het water viel. De Brit of Amerikaan legde het tafereel vast op het geheugenplaatje.

In normale omstandigheden werd er nu een welkomstdrankje aangeboden in de lounge van het ressort. Een hostess zou de gasten verwelkomen en de gasten inlichten over het reilen en zeilen op het eiland. Toen ze de druipende Speleman tegemoet liep, kon ze zich nauwelijks bedwingen.

‘A little accident, sir?’ zei ze met een duidelijk Italiaans accent.

Speleman knikte beschaamd.

‘Maybe it is better we go straight to your bungalow.’

De nieuwe gast liet een plas en een waterspoor achter. Een bediende daagde op met een dweil en begon de vloer droog te vegen. Twee gasten uit Sri Lanka volgde met de bagage. Speleman slofte achter het meisje in witte short en gele blouse. Hij had het zich toch wel anders voorgesteld.

‘I am your room manger, sir. My name is Zishaan but you may call me Zis. Welcome in Fugadishu ressort.’

De animatrice verdween zonder uitleg. Aan het eind opende hij, niet zonder enige fierheid, een goed gevulde minibar. De koffersjouwens uit Sri Lanka bleven in een hoekje staan. Toen hij klaar was, bleef hij wachten. Speleman begreep dat de er een fooi verwacht werd en graaide in zijn jaszak. Hij vond vier stukken van twee euro en wou ze aan de mannen geven die de koffers hadden gesjouwd. De room manager sprong op hem toe, stak zijn armen in de lucht.

‘No coins, no coins. Change not possible.’

Speleman begreep het niet helemaal maar om de sfeer niet vanaf het begin te verpesten, haalde hij zijn portefeuille boven en haalde er een vochtig biljet van twintig dollar uit, de kleinste nominatie die hij vond. Deze keer grijnsde de room manger breed.

‘For all,’ zei Speleman en hij zwaaide met het biljet naar de kruisers.

Zishaan griste het biljet uit zijn hand en stak het in een plooi van zijn sarong. Hij deed teken aan de mannen dat ze konden opstappen.

‘Haha, for ipod,’ zei een behulpzame Zishaan en hij wees op een docking station voor een muzikspeler. Speleman knikte beleefd maar had geen idee waarvoor het ding moest dienen. De man maakte een diepe buiging en verdween, niet voor hij de

airco op de maximum stand had gedraaid. Speleman deed de overgordijnen dicht, de deur op slot en kleepte zich volledig uit. Hij ging languit op het bed leggen en sloot zijn ogen. Hij viel in slaap alsof hij net een injectie had gekregen van een anesthesist.

Speleman werd rillend wakker van de koude. Zijn horloge wees tien uur. Hij zocht naar de afstandsbediening van de klimaatregeling en schakelde ze uit. Het ding werkte, tegen zijn verwachting in. Hij schoof de gordijnen opzij, opende het schuifraam en keek naar buiten. Het uitzicht was grandioos. Een hagelwit, licht glooiend strand dat vijftig verder meter uitliep op een diepblauwe oceaan. Voor zijn bungalow zorgden een paar overhellende palmbomen voor de nodige schaduw. Er stonden twee strandzetels compleet met handdoeken. Speleman werd licht euforisch. Het strand was verlaten. Hij aarzelde, bedacht dat iedereen waarschijnlijk aan het ontbijten was en besloot in zijn bungalow te blijven. Speleman bracht zijn eerste wakkere uren door met het uiladen van zijn bagage. Hij haalde een blikje bier van een lokaal merk uit de minibar en dronk het in één keer leeg. Terloops merkte hij op dat er geen miniflesjes sterke drank aanwezig waren, wel een uitgebreide keuze aan frisdrankjes.

Toen alles netjes in zijn kasten lag, ging Speleman op verkenning. De slaapruijnte gaf toegang tot een overdekte badkamer en een openluchtdouche. Hij moest even wennen aan de warmte en wou meteen het stortbad uittesten. Het water was aangenaam fris. Hij las het bordje dat de gasten aanzette tot een matig watergebruik want het ressort had zijn eigen ontziltingsinstallatie, eentje die waarschijnlijk energie verslond. Daarna nam hij zijn camera en slenterde op blote voeten naar buiten. Speleman probeerde zijn ligstoel uit nadat hij die eerst in de schaduw van zijn persoonlijke palmboom had geduwd. Naast hem was er nog een tweede bungalow waarvan de schuifdeur open stond. Hij kon niemand ontwaren. De bungalow aan de andere zijde lag op een respectabele vijftig meter afstand. Speleman was uitgelaten, hij had een stukje privéstrand waarvan hij alleen maar had kunnen dromen. Dit was waarlijk het echte paradijs.

De wandeling langs het strand nam nauwelijks een kwartier in beslag. Het was wel uitputtend lopen in het mulle zand. Hij vond het openlucht restaurant waar personeel in lokale klederdracht bezig was met de mise-en-place. Hij slenterde door de tropische tuin in het centrum van de atol en keek naar de souvenirs in het onvermijdelijke winkeltje. Aan het strand, naast het restaurant, vond hij een ruime bar, een leeshoek onder de palmbomen en allerlei kleine gebouwtjes met uitrusting voor duiken, snorkelen zeilen en 'big game fishing', een term die Speleman ongekend was. Er waren foto's uitgestald van breed lachende vissers die enorme vissen aan de haak hadden gehad. Van de gevolgen van de tsunami was hier weinig of niets te merken. Misschien waren de sporen van de ramp zorgvuldig uitgewist.

Wat Speleman opviel was dat hij nauwelijks toeristen had gezien. In de brochure had hij gelezen dat het atol zo'n vijftig bungalows telde. Dat was alles bij elkaar toch minstens honderd gasten. Waar waren al die gasten toch? Sliep hier iedereen tot de middag na de avondlijke uitpattingen? Dat was wel meegenomen want Speleman hield niet toestanden van drie geoliede lijven per vierkante meter. Rond de middag kleepte hij zich wat op liep tussen de aanplantingen naar het restaurant. Hij had de openluchtdouche uitgetest en voelde zich uitgelaten. Toen hij de eetruimte, opgezet als een grote tropische hut, betrad, zaten al een paar gasten aan tafel. Speleman werd verwelkomd door een vriendelijke zaalmeester die hem naar het nummer van zijn bungalow vroeg. Hij bleef in gebreke.

'Name, sir?'

'André Speleman.'

'One person only?'

'Yes.'

De opperkelner keek bedenkelijk.

'Please wait, sir.'

'OK.'

Binnen de kortste keren werd een tafeltje binnengedragen en voorzien van een tafellaken, glazen en bestek. De opperkelner nodigde Speleman uit om te gaan zitten.

'Your personal waiter will come in a moment.'

De man sprak Engels met de typische Indische tongval.

'Thank you very much.'

Speleman knikte beleefd naar de koppels naast hem.

Waarschijnlijk Duitsers aan hun buikomvang te zien. Op hun borden was een hoop eten voor drie dagen gestapeld.

Zijn eerste eetervaring was subliem. De lunch werd geserveerd in buffetvorm. Drie reusachtige volgestouwde tafels met een aanbod waaruit het moeilijk kiezen was. De overvloed aan eten was werkelijk een beetje decadent. Speleman nam heel kleine porties en wou zoveel mogelijk proeven. Hij ging wel tien keer over en weer. Hij vroeg water en bier bij de lunch. Het was een 'Italian buffet' vandaag, een boodschap die Speleman deed veronderstellen dat hij wat variatie van de keuken kon verwachten. Toen hij zo vol zat dat hij noodgedwongen een beetje van het tweede dessert most laten liggen, stond hij op en verliet het restaurant in de beste stemming.

Teruggekeerd in zijn bungalow, kleepte hij zich uit en wurmde zich in zijn zwembroek, een kleurig exemplaar dat volgens hem paste op exotische stranden. Hij nam een boek, liep naar het strand en trok zijn ligstoel in de schaduw van de palmboom. Hij justeerde zijn hoofdsteun en ging liggen. Af en toe filterden zonnestraaltjes door de bladeren van de palm. Speleman bekeek de voorpagina van het boek. 'Angst', een thriller van Deflo. Hij kende de auteur niet maar de tekst op de achterflap had in de boekenwinkel zijn aandacht getrokken. Hij

begon te lezen.

Na tien bladzijden voelde Speleman dat zijn oogleden zwaar werden. Hij legde het boek geopend op het zand en sloot zijn ogen. Was het de overdadige maaltijd of de spanningen van de voorbije dagen maar de volgende minuut viel hij in slaap. Zoveel uur later was de zon zodanig opgeschoven dat Speleman in volle zon kwam te liggen. Zijn onbeschermdde huid begon na twintig minuten te verkleuren. Hij werd een uur later wakker van de prikkelingen en de intense hitte van de tropische zon. Speleman stond op en liep ongerust terug naar de bungalow, nagekeken door de twee koppels links en rechts van hem. Hij keek in de spiegel van de badkamer, vond dat alles nogal meeviel en kleepte zich in broek, hemd en strohoed. Beter een wandelingetje maken. Hij moest nog uitvissen wat er op het eiland nog zoal te beleven viel.

Speleman kon niet zwemmen. Het aanbod van een snorkeluitrusting moest hij afslaan. De gratis initiatie lessen in duiken eveneens. Een tochtje op zee bij nacht sprak hem wel aan. Onderweg naar de gemeenschappelijke gebouwen ontdekte hij een pingpong tafel en een paal met een dartsschijf. Na zijn verkenningstocht nam hij een uitgebreide douche. Zijn huid voelde pijnlijk aan. Toen hij zich afdroogde en in de spiegel keek, schrok hij zich bijna een ongeluk. Zijn gezicht en het bovenste deel van zijn borst was rood verbrand. Hij zocht in zijn medicatiezakje naar het aftersun middel en streek rijkelijk een halve tube crème over de verbrande delen. Speleman was woest op zichzelf. Zo kon hij zich vanavond onmogelijk tonen in het restaurant. Hij besloot het souper over te slaan in de hoop dat hij morgen enigszins toonbaar voor de dag zou komen. Misschien hielpen koude kompressen om de roodheid te milderen. Hij legde zich op het bed. Het beste wat hij kon doen is een lange siësta houden.

Speleman lag een kwartier op bed toen er iets raar gebeurde in zijn darmen. Het rommelde daar beneden als een ver onweer. Ook dat nog. Veel tijd om over zijn noodlot te denken had hij niet. Hij snelde naar het toilet. Eerst een harde keutel, dan vloeibare mest met de consistentie van gebonden soep en dan iets wat men als heldere consommé kan beschrijven. Speleman trok driemaal door om zijn versnelde verteringsresiduen en de spatten in de pot weg te spoelen. Hij las de bijsluiter bij het doosje 'Imodium instant'. Twee tabletten bij het eerste probleem en dan een tablet bij elke vloeibare stoelgang. Speleman likte twee tabletjes op en liet ze onder zijn tong smelten. Hij wachtte op het mirakel dat de farmaceutische industrie had voorspeld. Het kon even duren want een kwartier later loosde hij de volgende kop bedorven consommé.

'Ik moet veel drinken,' zei hij luidop tegen zichzelf. In de volgende uren dronk hij zijn minibar leeg. Tot zijn blaas en zijn darmen in harmonie de sappen loslieten. Toe de duisternis viel,

was zijn sluitspier oververhit en voelde hij zure pijscheuten bij elke samentrekking. Zijn ongeïmmeerd systeem had hem pijnlijk in de steek gelaten.

Bij het volgende bezoek aan het toilet was de druk uit zijn darmen en bleef het gespetter uit. De zwaartekracht haalde de overhand.

Nog één zuigtabletje later strekte Speleman zich uit op het bed, zocht een houding die zijn kont spaarde en viel in een onrustige slaap. Een paar uur later werd hij gewekt door een vreemd geluid in de kamer. Een soort van geritsel, dacht hij. Speleman greep naar de afstandsbediening van de klimaatregeling en schakelde het systeem uit. Het geritsel bleef met tussenpozen aanhouden.

‘Een beest, er zit een beest in mijn kamer’, riep Speleman in afgrijzen. Hij deed het licht aan en keek verschrikt om zich heen. Het beest, een overmaatse kakkerlak was waarschijnlijk nog meer geschrokken en sprong in twee keer op de stoel waar Spelemans kleren hingen. Hij had het niet zo voor kruipende en springende beesten. De hagedissen op de buitenmuren van de bungalow, tot daar toe, maar exemplaren van een onbekend tropisch merk in zijn slaapkamer waren heel andere toestanden.

Speleman besloot buiten te slapen en morgen de verantwoordelijk van de kamer aan te spreken over de invasie van het ongedierte. Stel dat het insect of reptiel giftig was. Hij vleide zich neer op zijn ligstoel en luisterde naar het bonzen van zijn hart. Rust was hem echter niet gegund.

Het was paartijd voor de reusachtige vleermuizen op het eiland. De palmboom op het privé stand van Speleman leek een uitermate geschikte plaats om hun luidruchtige paarceremonies op te voeren. Het kabaal in de boom leek op het exploit van een ontaarde rockband. Speleman had oordopjes maar hij durfde niet terugkeren naar zijn kamer. Misschien kon hij de zetel meer naar het strand verschuiven maar daar waren dan weer de krabben die 's nachts op rooftocht gingen. Hij had tijdens de wandeling de vele uitgegraven gangen in het zand opgemerkt. Door de emoties kreeg Speleman een nieuwe aandrang om zijn darmen te gaan ledigen. Hij liep terug naar de bungalow koos een plaatsje bij de muur en liet zijn broek zakken. Toen hij wachtte op de verlossing van de kramp, zag hij twee schimmen uit de duisternis opdagen. Het was het jonge koppel dat naast hem logeerden, terug van een nachtelijke wandeling of vrije partij op het strand. Speleman maakte zich zo klein mogelijk maar het was te laat. Ze hadden hem opgemerkt nu hij in het ‘openbaar’ zijn behoefde deed. Hij voelde hoe hij een kleur kreeg maar die was niet te onderscheiden van het kreeftenrood op zijn kop. Hoe kon hij hen in godsnaam nog in de ogen zien?

De volgende morgen sprak hij tijdens de kuisbeurt de

kamermanager aan over het ongedierte in zijn kamer. Zishaan luisterde naar de beschrijving, deed of hij nadacht maar wist allang over welk monster het ging: een struise kakkerlak, niet ongewoon op het eiland. Hij beloofde de kamer volledig te ontsmetten. Toen hij met zijn handlangers enkele spuitbussen hadden leeggespoten, was de geur in kamer niet te harden. Speleman vluchtte naar de bar, keek uit of hij het koppel niet zag en begon aan een eigen vorm van ontsmetting.

Het spijsverteringssysteem bleef hem parten spelen. Speleman leefde op brood en rijst en ontelbare liters spuitwater. De vier blikjes bier in de minibar waren voor het lunchuur genuttigd. Hij kreeg meewarige blikken van de andere gasten in het restaurant. Zijn persoonlijke kelner gaf hem allerlei raadgevingen om het leed te verzachten. Het naburige koppel dat hij af en toe tegen het lijf liep, negeerde hem volkomen. Gelukkig hadden ze geen klacht ingediend want Speleman was te beschaamd om zijn vreemd gedrag te verklaren. Zijn Duits was daarvoor ongeschikt.

Na dag vier begon het ontij in zijn darmen wat te keren. Drie kilo's lichter begon Speleman aan zijn echte vakantie. Het rood was weggetrokken en had plaats gemaakt voor een gezond bruin kleurtje. Alleen de vlemuizen maakten het nog bont maar hij haalde de verloren slaap in op het strand. De thriller was halfweg. Soms herkende hij iets van zichzelf in de hoofdfiguur. In de shop kocht hij een boek over de vissen in de riffen van de Malediven en je kon Speleman geregeld op het strand opmerken, tot zijn knieën in het water en turend naar de veelkleurige exemplaren die tot aan de kustlijn zwommen.

Op een middag werd hij benaderd door het Brits koppel. Of hij niet geïnteresseerd was in 'big game fishing' op de oceaan. De man was een verwoed visser en hij had zijn lijntje al op vele plaatsen op de planeet uitgeworpen. Alleen de grote buit ontbrak nog op de foto's. De Brit, die Paul heette, deed verwoede pogingen om Speleman te overhalen, gesteund door echtgenote Valerie. Was het uit medelijden of wilden ze de kosten van de boot delen? De uitstap van vier uur kostte honderd dollar, een bedrag dat aanvaardbaar was voor Speleman. Die was eerst niet bijster enthousiast maar na een tijdje zag hij wel iets in het wilde voorstel.

'Maybe I will be sick from the big gulfs.'

Speleman maakte een golvende beweging met zijn hand.

'Oh, the ocean is not rough around here. And tomorrow will be a calm day. And you can always take a pill. I can provide one if you want.'

'No thanks, I have my own pills'

Speleman had al spijt dat hij had toegezegd. Maar uit eergevoel wou hij niet meer afzigen. De Engelsen hadden de oorlog gewonnen en daar kon iets tegenover staan.

De volgende dag stond Speleman klaar op de pier. De boot vertrok om halftien en een half uur voordien had hij twee Touristils geslikt. Hij had samen met het koppel ontbeten en iedereen was vrolijk gestemd, vol verwachting over het avontuur op zee. De boot was een typisch visserssloep, in felle kleuren geschilderd, met twee bemanningsleden in lokale klederdracht. Het was een houten, open vaartuig waarop een soort zonnedak was gebouwd. Aan weerszijden waren zitbanken geplaatst en het midden stond een soort mini-kajuit om het materiaal te bewaren. Een lid van de bemanning, een magere, zeer donkere jonge kerel, bracht een grote schaal versneden fruit aan boord, afgedekt met een plastic folie.

De visser die de leiding had, een struise inboorling met enorme kuiten, startte de buitenboordmotor. De Engelsman inspecteerde het visserstuig samen met het hulpje. Het leek allemaal indrukwekkend en professioneel. Zijn echtgenote maakte foto's. Speleman ging op de bank zitten, hield de reling vast en hield zich afzijdig van de specialisten. Het bootje deinde flink op en neer, meer dan hij zich had ingebeeld. De boeg ging meters op en neer als het vaartuig door de golven kliefde. Als dit flauwe golfjes waren, wat was dan een onrustige zee? Speleman was er vrij gerust in. De pllen schenen te werken. Opgelucht haalde hij zijn fototoestel te voorschijn en schoot plaatjes van de boot en de opvarenden, van de talrijke atols waartussen ze laveerden en van de luxe yachten die af en toe aan de horizon opdaagden. Het viel allemaal nogal best mee. Na en half uur varen werd de lijn gevierd. Aan het eind was een lokmiddel bevestigd, een soort helrood pluimpje dat de aandacht van de grote vissen moest trekken. Het jonge bemanningslid hield zijn vingers op de lijn om te voelen wanneer een vis toehapte. Een vol uur ging voorbij en er verschenen rimpels in het voorhoofd van Paul. De kapitein haalde de gekoelde schaal fruit uit de bak en moedigde zijn gasten aan om iets te nuttigen. Speleman koos een stukje mango.

Na twee uur begonnen de hersenen van Speleman onaangename signalen naar zijn maag te sturen. Misschien moest hij maar eens rechtstaan. Met zijn ogen op een vast punt aan de horizon gericht, boog hij zijn benen op het ritme van de boot. Hij had ooit gehoord dat je met deze techniek een opkomende zeeziekte kon vermijden. Niet deze keer dus. Het onaangename gevoel bleef aanhouden. Speleman verloor alle aandacht voor wat er in zijn omgeving afspeelde en trachtte zich te concentreren op de horizon. Zijn medepassagiers hadden zijn vreemde bewegingen opgemerkt. Net op dat ogenblik trok de lijn strak. De kapitein ging op de reling staan en tuurde naar de plaats waar de lijn in het water verdween.

‘Barracuda,’ riep hij.

De Brit geraakte in extase. Hij werd geholpen om de gordel aan te snoeren. De hengel werd vakkundig in de houder bevestigd. Er werden instructies over en weer geroepen. Valerie

deed een aanslag op de batterij van de camera. Langzaam, met trekken en sleuren werd de lijn ingehaald. Op het ogenblik dat de vis bovenop de golven kletste, moest Speleman overgeven. Hij kotste zijn ontbijt deels op de bank, deels in het water. In al die drukte had niemand van de opvarenden iets gemerkt.

Toen de vis, een exemplaar van tussen de vijftig centimeter, op het dek spartelde, greep de kapitein een baseball knuppel en overhandigde hem aan Paul. De Engelsman zweette als een paard van de geleverde inspanningen. Hij wou de barracuda doodslaan met een fikse tik op de kop maar miste. Hij deed nog een paar pogingen maar de vis kwam er met een paar schrammen van af. De kapitein nam de stok over, zette handig een voet achter de kop van het dier en bracht de fatale slag toe. De barracuda lag bewegingloos op het dek na enkele laatste stuip trekkingen. Het hulpje goot een paar emmers water over de vangst om de vetigheid af te spoelen. Paul nam de vis met beide handen, hield hem op borsthoogte en nam het applaus van de bemanning in ontvangst. De man glunderde en dacht aan de reactie als zijn vrienden de foto's zouden bewonderen.

Toen staarde iedereen naar Speleman die als een hoopje ellende op de bank zat. Het hulpje schepte een emmer water uit de zee en spoelde de kots van de boot. Zijn gezicht vertok geen spier. Er waren wel altijd een paar sukkelaars in het seizoen die zeeziek werden. Maar dit exemplaar verstond de kunst om de boot te bevullen.

Paul en Valerie hadden duidelijk medelijden met de ongelukkige Speleman. Ze haalden hem, na wat aandringen, over om met de barracuda voor een foto te poseren. Hij liet zich met tegenzin overhalen en zwijmelde naar het midden van het dek. Hij nam de glibberige vis vast achter de kop en aan de staart en wachtte tot Valerie het kiekje genomen had. Speleman voelde een nieuwe golf van misseijkheid opborrelen. Hij braakte zijn stukjes mango als een dressing over de vis. De rest van de opvarenden keek in afgrijzen toe. Speleman liet de vis vallen en verdween naar het verste hoekje van de boot. Het hulpje kwam aangesneld met een nieuwe emmer water.

De buit bedroeg twee barracuda's en een kingfish, een eerder magere buit voor ruim drie uur vissen. Maar de Engelseman leek best tevreden met de vangst. De kapitein wendde de steven. Toen ze de atol zagen opdoemen, was Speleman een beetje hersteld. De dubbele horizon was tot één lijn versmolten en zijn maag was tot rust gekomen. Hij zwoer nooit meer een voet te zetten op iets wat ongecontroleerde bewegingen maakte. Bij aankomst gaf hij een fooi van twintig dollar aan de kapitein. Die lachte voor de eerste keer breed en hielp Speleman bij het uitstappen. Hij droop af zonder het koppel een blik te gunnen, wandelde naar zijn bungalow, sleepte de strandzetel in de schaduw en wachtte geduldig tot de laatste symptomen van een

opstandige spijsvertering verdwenen waren. Na vijf minuten viel Speleman in een genadige slaap.

Het Italiaans koppel dat in de bungalow links van hen logeerde, zag het gebeuren. Dit toeval redde met zekerheid Spelemans leven. Een kokosnoot viel van twintig meter hoogte pal op zijn schedel. De Italiaanse, een mollige dame met een te kleine bikini, slaakte een gil toen de ze doffe klap hoorde. Ze snelden toe en vonden een bewusteloze en bloedende gebuur. De echtgenoot trok aan zijn arm, mepte op zijn kaak en schudde met zijn voeten. De dame riep luidkeels woorden met veel oo's en ii's. Toen er geen teken van leven kwam, snelde de Italiaan naar de receptie. De vrouw bleef achter met het hoofd tussen de handen geklemd.

Speleman werd naar het hospitaal in Mali gevlogen in een Maledivian Air Taxi. Hij zweefde twee dagen tussen leven en dood. Toen hij uit zijn coma ontwaakte, met hevige pijn onder de schedel, wist hij niet meer wie hij was en waar hij zich bevond. Na een verdere week op intensieve werd hij goed genoeg bevonden voor transport naar huis. De arme man werd overgevlogen in een ambulance vliegtuig. De dokter aan boord hield hem tijdens de vlucht in een kunstmatige slaap. De vlucht verliep vlekkeloos. Op Zaventem stond de ambulance klaar om hem naar het UZ te brengen. Daar ligt hij nu nog altijd.